

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Speciales quædam Sanctorum cruces expositæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

§. 2.

Speciales quedam Sanctorum cruces exposita.

ATqui ijs etiam, qui Deum magnopere ament suæ cruces sunt, grandia inquam animi cruciamenta, & tanquam gehennæ multiplices; eoque etiam graviores, quò magis in amore processerint: quia, ut ille ait, *sine dolore non vivitur* L. 3. de imit. Christi c. 5. in amore. Porro ea videntur ad quinque seu modos seu genera, revocari posse.

Prima igitur Sanctorum crux interior, uti paulò antè memorabamus, in eo cordis cruciatu sita est, quem exinde concipiunt; quòd, cum infinitam Dei Conditoris ac Redemptoris sui bonitatem cæteris perfectiùs intelligant (amor quippe acuit amantis oculos, & quò magis suprema bonitas amatur, hoc etiam magis magisque amabilis esse cognoscitur) tamen se ab eo amoris gradu, sive quem ab eis deposcat illa bonitas, sive ad quem ipsi flagranti desiderio aspirent, tam longè adhuc abesse sentiant.

Quo pertinet illud B. Catharinæ Genuensis pronuntiatum: si clarè perspiceret anima, ad quantam virtutis absolutionem, & ad què sancti amoris gradum à Deo vocetur, destineturque; eandem, dum ad eum pertingat, ob desiderij violentam inquietudinem, suos tanquam inferos in hac vita esse experturam.

Quamobrem etiam Guilielmus Abbas S. Theodorici, cum perfectos quosdam Dei amatores contemplaretur, homines alioqui doctrinæ expertes, sed in ipsa schola divinæ charitatis eruditos; suumque frigus (uti censebat) cum eorù ardore componeret; adeò angebatur animo, ut eò diceret, vitam ipsam sibi ingratam & injucundam esse. Ita enim Deum alloquitur in quadam sua meditatione: *Hi sunt qui te amant. Tales cum video, & inter eos me non invenio, tædet me vivere. Quorum sapientia non est de spiritu hujus mundi,*

Vuuz

vel

vel de prudentia hujus seculi; sed quia non cognoverunt literaturam, introierunt in potentiam Domini, & pauperes spiritu memorantur justitia tue solius.

Secunda Sanctorum spiritualis crux est; si quando nihil patiuntur adversi. Siquidem cum Christum Jesum pro ipsis passum ardentissimè diligant; percipiunt itidem ei assimilari, malorum patientiâ; & grande quidpiam pro ejus honore perferendo, vicem quasi rependere amoris. Quod dum minùs obtinent, discruciantur scilicet animo, & ipsi summi desiderij velut impatientiâ torquentur.

Rursum: cum adversa mortalis vitæ singulare esse Dei donum intelligant, certumq; pignus benevolentiae divinæ; istam seu pacem dicas seu cessationem, suspectam habent; quasi ipsi Deo minùs placeant, aut certè habeantur indigni, qui fortiori aliquo certamine exercentur probenturve.

Postremò, cum sese Deum offendisse recolant, se ipsos quodammodo æquo animo ferre non possunt, dum expectatis de se supplicijs divina justitia contenta esse ac satiata videatur. Nam *electi quique*, (ut ait Magnus Gregorius) dum perpetrasse se illicita noverunt, sed persecutantes inveniunt, quia nulla pro eis adversa perpessi sunt, in immense formidini terrore tabescunt. Magna igitur DEUM perfectè amantibus crux est, cruce carere; ut hoc quoque sensu usurpare possint, quod scriptum est: *Ecce in pace amaritudo mea amarissima.* Audiatur unus pro omnibus Doctor Seraphicus, dum crucis amore tabescens, & exæstuantis desiderij vim non sustinens, hunc in modum exclamat: *Certè dilectissime Domine JESU, nolo vivere, nisi moriar tecum; aut ergo da mihi mortem temporalem, aut in corde meo imprime tuam mortem. Hei mihi! quare natus sum, nisi Dominum meum amplectar in cruce, & requiescam in vulneribus ejus. Et infra: Totà die affligo animam meam, petendo ignominiosam mortem tuam, & vix possum aliquam guttulam impetrare.* Et rursum:

L. 7. Mor. c. 8.

Isai. 38.

P. 1. Stim. c. 13.

sum: Non peto pulchritudinem celi, sed ignominiam tuam; non mundi delicias, sed tuas angustias. Cito mihi, Domine JESU, tribue eam. Passionem tuam, videlicet. Hæc & plura S. Bonaventura.

§. 3.

Perfeutorum hominum alie cruces nonnullæ.

Tertia crux Sanctorum consistit in amara quadam desolatione, aut cæcâ velut contenebratione spiritûs: quibus DEUS etiam sibi dilectissimos diu multumq; exercere consuevit, & usque eò aliquando percellere, ut præ interiorum tenebrarum densitate, vix se ipsos possint circumspicere, aut quo loco consistant, intueri; neque satis expediant aut dispiciant, DEUMNE adhuc amicum habeant, an contrâ offensum atque iratum experiantur. Quæ quidem animi tenebris occupati ac circumfusi anxietas, ita DEI servis acerba & intolerabilis esse solet; ut eam non abs re Theologia mysticæ Magistri (& nominatim Henricus Harphius) tãtã *L. 3. Theol. myst. c. 13.* et si horridiore vocabulo, languorem infernalem appellitent. Nam cum hi qui ita affecti sunt, ipsam divinitatis offensam omnibus supplicijs acerbiorẽ existiment; istam divinæ lucis subtractionem, ubi ad eam is, quem dicebamus, perplexus pavor accesserit, sicut umbram mortis inferorumve exhorrescunt, & quandam gehennæ imaginem ac rudimentum arbitrantur.

Magna igitur rursus animæ DEUM amanti crux est, in timus hic pavor, ac divinæ iræ suspectatio: ad quam non immeritò transferri possit & adhiberi ille afflictissimi Jobi gemitus: *Sagittæ Domini in me sunt, quarum indignatio obibit spiritum meum: & terrores Domini militant contra me.* *Job 5.* Aut illæ alterius Prôphetæ voces: *Collocavit me in obscuris, sicut mortuos sæculi; & anxiatu est super me spiritus meus, in me turbatum est cor meum.* *Psal. 142.* Itẽmq; illæ: *Ego autem dixi in excessu* *Psal. 30.*